

дисана жетварка, теглена отъ великолѣпни коне. Отко-
лѣшни и мили спомени идѣха отъ всички тия вехтории.

Влѣзе Петра и недоволно и очудено погледна къмъ
Гроздана.

— Не зная какво ще правимъ съ това дѣте, — каза тя.
— Цѣла нощъ не е спало. Не затвори очи, не се орахати.

— Ще му мине, — равнодушно отвърна Грозданъ.
— Докторътъ нали каза — треска е.

— Не знамъ. Какви не сънища съмъ сънувала но-
щесъ. И туй проклетото куче цѣла нощъ е вило.

— Вие за главата си. Куче кога вие, или ще по-
бѣснѣе, или ще умре.

Грозданъ говорѣше безъ да се обръща, все още
загледанъ къмъ стѣната. Спокойствието му разсърди
Петра и тя изведнажъ избухна.

— Ама не мога вече! — извика тя. — Не се търпи
вече. Не мога, не! . . .

Грозданъ се възви и очудено я погледна:

— Какво не можешъ? Какво има?

— Какво има. Нищо нѣма, все нищо нѣма. А по-
глежда ли ме нѣкой, пита ли ме нѣкой . . . Затворила
съмъ се въ кѣщи като кукувица. Може ли тѣй? Я вижъ
хората: всѣки си има добитѣкъ, работи си . . . А ний . . .

— Гладна и жедна ли си останала? — прѣкжсна я
Грозданъ.

— Охъ Боже, само туй да е! Не съмъ гладна,
хлѣбъ има. Ама какъвъ хлѣбъ — купенъ . . . И какъ се
купува, съ що се купува . . .

— Да мълчишъ! — извика Грозданъ. — Да мълчишъ,
чу ли?

— Ама ти не знаешъ какво приказватъ хората!
Срамъ ме е да излѣза, срамъ ме е да погледна нѣкого
въ очитѣ. Боже, туй ли ми е било орисано, туй ли . . .

Тя не можеше да говори повече, разплака се и
скри лицето си въ натрупанитѣ до стѣната дрехи.